

LIGJ
Nr.9214, datë 1.4.2004

**PËR RATIFIKIMIN E "MARRËVESHJES SË EKSTRADIMIT NDËRMJET REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË DHE REPUBLIKËS ARABE TË EGJIPTIT"**

Në mbështetje të neneve 78, 83 pika 1 dhe 121 pika 1 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Ratifikohet "Marrëveshja e ekstradimit ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe Republikës Arabe të Egjiptit", nënshkruar në Kajro më 2.4.2002.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Shpallur me dekreten nr.4211, datë 26.4.2004 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Alfred Moisiu

MARRËVESHJE
NDËRMJET REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË DHE REPUBLIKËS ARABE TË EGJIPTIT MBI
EKSTRADIMIN

Republika e Shqipërisë dhe Republika Arabe e Egjiptit, këtej e tutje të quajtura "Palët",
duke dëshiruar të zhvillojnë bashkëpunimin në çështje të gjyqësorit midis të dy vendeve,
duke njohur rëndësinë e përfundimit të Marrëveshjes për bashkëpunimin gjyqësor mbi ekstradimin,
kanë rënë dakord si më poshtë:

Neni 1

Detyrimi për të ekstraduar

Palët bien dakord të këmbejnë ekstradim të personave në territorin e tyre të cilët janë akuzuar ose dënuar nga gjyqësori i shtetit tjetër, në bazë të rregullave dhe kushteve të neneve vijuese.

Neni 2

Vepra të ekstradueshme

Ekstradimi do të ekzekutohet për:

a) Të gjitha veprat që përbëjnë vepra të dënueshme me privim të lirisë për të paktën një vit, ose me një dënim më të rëndë.

b) Në varësi të paragrafit (a) të këtij neni, një vepër do të jetë vepër e ekstradueshme edhe nëse përbën një tentativë ose komplot, duke ndihmuar ose duke bashkëpunuar, ose duke qenë bashkëpunëtor para ose pas faktit, për kryerjen e një vepre të përshkruar në paragrafin (a).

c) Të gjitha dënimet e dhëna nga gjykata e shtetit kërkues, të krimeve të përshkruara në

paragrafin (a) të këtij neni, me kusht që periudha e paraburgimit të mos jetë më pak se gjashtë muaj.

d) Për qëllimet e këtij neni, një vepër do të jetë vepër e ekstradueshme në mënyrë të pavarur, në rast se vepra specifikohet brenda së njëjtës kategori shkeljesh ose përshkruhet me të njëjtën terminologji sipas ligjeve të Palëve Kontraktuese.

e) Në rast se është pranuar ekstradimi për një vepër të ekstradueshme, ai do të pranohet edhe për çdo vepër tjetër të specifikuar në kërkesë, edhe pse vepra e fundit është e dënueshme me më pak se një vit privim lirie, me kusht që të përmbushen të gjitha kërkesat e tjera të ekstradimit.

Neni 3

Shkaqet e detyrueshme të mospranimit

Ekstradimi nuk do të pranohet:

a) Në rast se personi që kërkohet të ekstradohet është shtetas i shtetit të cilit i bëhet kërkesa; shteti të cilit i bëhet kërkesa, nëse e kërkon shteti tjetër, ua përcjell çështjen autoriteteve kompetente të tij dhe shfrytëzon hetimet e kryera nga shteti kërkues.

b) Në rast se vepra për të cilën kërkohet ekstradimi është krim politik ose e lidhur me një krim politik në shtetin të cilit i bëhet kërkesa.

Megjithatë, sulmi kundër jetës së presidentëve të shtetit ose ndonjëres prej familjeve të tyre, si dhe veprat terroriste, nuk do të konsiderohen krime politike.

c) Në rast se vepra për të cilën kërkohet ekstradimi është vepër në bazë të ligjit ushtarak.

d) Në rast se vepra për të cilën kërkohet ekstradimi, është kryer tërësisht ose pjesërisht në shtetin të cilit i është bërë kërkesa ose në juridiksionin e tij.

e) Në rast se vepra për të cilën kërkohet ekstradimi, jepet nga një gjykim përfundimtar ose një urdhër për vazhdimin e çështjes, ose mund të jetë i anulueshëm.

f) Në rast se për veprën për të cilën kërkohet ekstradimi çështja penale ka përfunduar ose dënimi është dhënë sipas ligjit të shtetit kërkues në kohën e marrjes së kërkesës.

g) Në rast se vepra për të cilën kërkohet ekstradimi fiton imunitet ndaj procedimit ose dënimit për shkak amnistie sipas secilit shtet.

Neni 4

Shkaqe alternative për mospranim

Ekstradimi mund të mos pranohet:

1) Në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa ka motive thelbësore për të besuar se dënimi i mundshëm i veprës në shtetin kërkues është cilësisht i ndryshëm nga dënimi i mundshëm i dhënë për të njëjtën vepër në gjykatat e shtetit të cilit i është bërë kërkesa.

2) Në rast se personi i kërkuar është shpallur fajtor në mungesë, autoritetet kompetente të vendit të cilit i është bërë kërkesa mund të mos e pranojnë ekstradimin, në rast se shteti kërkues nuk i jep shtetit tjetër informacionin që demonstroi që personit i është ofruar mundësi e mjaftueshme për përgatitjen e mbrojtjes.

3) Ekstradimi nuk pranohet në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa ka motive materiale për të besuar se kërkesa për ekstradim është bërë me qëllim ndjekjen ose dënimin e një personi për shkak të racës, fesë, kombësisë, të drejtave politike dhe kushtetuese të atij personi, ose që pozita e personit në fjalë mund të paragjykohej për ndonjërin prej këtyre arsyeve.

Neni 5

Kanalet e komunikimit dhe dokumentet e kërkua

1) Një kërkesë për ekstradim duhet të bëhet me shkrim dhe të transmetohet përmes kanaleve diplomatike.

2) Një kërkesë për ekstradim duhet të shoqërohet si më poshtë me:

a) origjinalin ose një kopje të vërtetuar të vendimit ose masës së arrestit, sipas rrethanave të

përcaktuara në ligjin e shtetit kërkues;

b) deklaratë përmbledhëse të veprave për të cilat kërkohet ekstradimi, duke shpjeguar kohën dhe vendin e kryerjes së tyre, karakterizimin, si dhe nenet përkatëse mbi të cilat vepra në fjalë është e dënueshme;

c) një përshkrim sa më të saktë të personit të kërkuar, së bashku me çdo informacion tjetër që mund të ndihmojë në përcaktimin e identitetit dhe kombësisë së tij.

3) Me përjashtim të rasteve kur kjo marrëveshje parashikon ndryshe, procedurat në lidhje me ekstradimin dhe arrestin paraprak do të udhëhiqen vetëm nga ligji i shtetit që i kërkohet ekstradimi.

Neni 6

Pranueshmëria e dokumenteve

Dokumentet në mbështetje të një ekstradimi do të merren dhe do të pranohen si dëshmi në procedurat e ekstradimit. Dokumentet duhet të jenë të vërtetuara nga një gjyqtar, magjistrat ose punonjës gjyqësor si dokumentet origjinale ose kopjet e vërteta, dhe do të vërtetohen edhe me vulën zyrtare të Ministrisë së Drejtësisë

Neni 7

Arrestimi i përkohshëm

1. Në rast urgjence, gjyqësori i shtetit kërkues mund të bëjë kërkesë për arrestim të përkohshëm të një personi.

2. Është e nevojshme që kërkesa për arrestimin e përkohshëm të përfshijë njërin prej dokumenteve të përmendura në paragrafin 2-a në nenin 5, një deklaratë të veprës së kryer, kohëzgjatjen e masës së dënimit të shpallur ose të dhënë, duke treguar kohën dhe vendin ku u krye, si dhe të jepet informacion sa më i hollësishëm e i disponueshëm, që do të ndihmojë në identitetin dhe vendndodhjen e personit në fjalë.

3. Arrestimi i përkohshëm i përcillet gjyqësorit të shtetit të cilit i bëhet kërkesa drejtpërdrejt me postë ose telegram, ose me regjistrim tjetër me shkrim.

4. Në rast se kërkesa zbatohet me përpikëri, gjyqësori i shtetit të cilit i është bërë kërkesa do ta ekzekutojë kërkesën siç parashikohet në ligjin e tij dhe do t'ia komunikojë menjëherë vendimin e tij shtetit kërkues.

Neni 8

Arrestimi i përkohshëm

1. Arrestimi i përkohshëm mund të ndërpritet në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa nuk e ka marrë kërkesën dhe dokumentet e specifikuar në paragrafin 2 të nenit 5 brenda tetëmbëdhjetë (18) ditëve nga data e arrestimit, që do të shtrihet deri ditën e parë të punës, nëse dita e fundit është ditë pushimi kombëtare.

2. Në të gjitha rastet, arrestimi i përkohshëm nuk do të kalojë një periudhë (40) dyzet ditore nga data e arrestimit.

3. Shteti të cilit i është bërë kërkesa mund të lirojë përkohësisht në çdo kohë personin e kërkuar dhe të marrë të gjitha masat që të mos e lejojë atë të arratiset jashtë territorit.

4. Lirimi i personit nuk ndalon riarrestimin ose ekstradimin e atij personi, nëse pas kësaj merret kërkesa për ekstradimin. Në të gjitha rastet koha e kaluar në ndalim do të përfshihet në masën e dënimit.

Neni 9

Informacioni shtesë

Në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa mendon se informacioni i dhënë në mbështetje të kërkesës së ekstradimit nuk është i mjaftueshëm, ai mund t'i kërkojë shtetit kërkues përmes kanaleve diplomatike të tij të japë informacionin shtesë brenda një kohe të arsyeshme, siç specifikohet prej tij.

Neni 10

Kërkesat e njëkohshme

Në rast se ekstradimi kërkohet njëkohësisht nga më shumë se një shtet për të njëjtën vepër ose për vepra të ndryshme, shteti të cilit i është bërë kërkesa do ta marrë vendimin e tij lirisht duke pasur parasysh të gjitha rrethanat veçanërisht kombësinë, mundësinë e ekstradimit të ndërsjellë të mëvonshëm, datën e marrjes së kërkesave, masën e rëndësës së krimit, vendin e kryerjes së krimit dhe të personit të kërkuar.

Neni 11

Sekuestrimi dhe dorëzimi i objekteve

1. Pa paragjykuar të drejtat e tij dhe të drejtat e palës së tretë dhe në varësi të së drejtës penale të tij dhe me kërkesë të shtetit tjetër, shteti të cilit i është bërë kërkesa do të sekuestrojë dhe do të dorëzojë sa më poshtë:

- a) objektet që përbëjnë prova, që kanë të bëjnë me krimin subjekt i dorëzimit,
- b) objektet që janë të ardhura nga krimi, që janë gjetur para dhe pas ekstradimit,
- c) objektet që janë siguruar si kthim për të ardhurat nga krimi.

2. Objektet mund të dorëzohen edhe nëse personi i kërkuar nuk mund të ekstradohet për shkak të arratisjes ose vdekjes së tij, në rast se nuk nevojiten për procedurat penale në shtetin të cilit i është bërë kërkesa.

3. Në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa ose ndonjë palë tjetër e tretë ka fituar të drejta mbi objektet e mësipërme, këto objekte do t'i kthehen shtetit të cilit i është bërë kërkesa sa më shpejt që të jetë e mundur pa tarifë pas përfundimit të procedurave në territorin e shtetit kërkues, në rast se shteti të cilit i është bërë kërkesa ose ndonjë palë tjetër e tretë nuk heq dorë nga e drejta e zotërimit të tyre.

4. Shteti të cilit i është bërë kërkesa mund të dorëzojë pasurinë me kushtin e sigurimeve të kënaqshme nga shteti kërkues që kjo pasuri do t'i kthehet shtetit të cilit i është bërë kërkesa sapo që të shihet e arsyeshme. Shteti të cilit i është bërë kërkesa mund edhe të shtyjë dorëzimin e kësaj pasurie në rast se ajo nevojitet si provë në shtetin të cilit i është bërë kërkesa.

Neni 12

Vendimi mbi kërkesën

1. Përmes kanaleve diplomatike, shteti të cilit i është bërë kërkesa do të njoftojë shtetin kërkues për vendimin e tij për ekstradimin.

2. Arsyet e vendimit të mospranimit do të deklarohen plotësisht ose pjesërisht.

3. Në rast pranimi shteti të cilit i është bërë kërkesa përcakton mënyrën, vendin dhe datën më të përshtatshme për ekzekutimin e ekstradimit.

4. Në varësi të rastit të përmendur në paragrafin 5 të këtij neni, personi që do të ekstradohet mund të lirohet pas 15 ditësh nga data e caktuar në rast se ky person nuk është ekstraduar në datën për të cilën është rënë dakord. Në të gjitha rastet, personi që do të ekstradohet do të lirohet pas 30 ditësh nga data e caktuar dhe në këtë rast shteti të cilit i është bërë kërkesa mund të mos e pranojë ekstradimin për të njëjtën vepër.

5. Në rast se ekstradimi i personit të kërkuar pengohet për shkak të rrethanave të jashtëzakonshme, pala e interesuar njofton palën tjetër për këto rrethana para kalimit të datës së caktuar. Të dy shtetet bien dakord për një datë tjetër dhe, nëse kërkohet, një vend të ri ekstradimi. Në këtë rast, do të zbatohen dispozitat e paragrafit pararendës.

Neni 13

Dorëzimi i përkohshëm dhe i shtyrë

1. Në rast se personi që do të ekstradohet është akuzuar ose dënuar në shtetin të cilit i është bërë kërkesa për një vepër të ndryshme nga vepra për të cilën kërkohet ekstradimi, shteti të cilit i është

bërë kërkesa merr vendimin e tij dhe njofton shtetin kërkues, në bazë të kushteve të paragrafit 1 dhe 2 të nenit 12. Në rast pranimi, ekstradimi i personit të kërkuar do të shtyhet deri në gjykimin e tij në shtetin të cilit i është bërë kërkesa. Ekstradimi do të ekzekutohet në një datë të caktuar sipas dispozitave të paragrafit 3 të nenit 12. Zbatohet edhe dispozitat e paragrafit 4 dhe 5 të të njëjtit nen.

2. Dispozitat e këtij neni nuk e pengojnë mundësinë që personi i kërkuar për t'u ekstraduar të paraqitet për një periudhë të caktuar kohe para autoriteteve gjyqësore në shtetin kërkues, me kusht që personi të vazhdojë të mbahet i ndaluar dhe të kthehet pas marrjes së vendimit të këtyre autoriteteve.

Neni 14

Rregullimi i veçantisë

Personi i ekstraduar nuk mund të procedohet, as të ndalohej, as të kufizohet në lirinë e tij vetjake në çfarëdo mënyre për një vepër të kryer para dorëzimit të tij dhe të ndryshme nga ajo për të cilën ai u ekstradua, përveçse në rastet e mëposhtme:

a) Në rast se shteti dorëzues bie dakord për këtë, me kusht që të bëhet një kërkesë në lidhje me këtë dhe kjo t'u bashkëngjitet dokumenteve të parashikuara në nenin 5 dhe dosjes gjyqësore ku të përfshihet deklarata e personit të ekstraduar mbi shtyrjen e ekstradimit, dhe duke iu referuar faktit që personi në fjalë të kishte mundësinë të mbrohej para autoriteteve të shtetit.

b) Kur personi, pasi të ketë pasur mundësinë për t'u larguar nga territori i shtetit të cilit iu dorëzua dhe nuk ka ekzekutuar brenda 45 ditëve të lirim të tij të fundit ose është kthyer në atë territor pas largimit prej tij.

c) Në rast se personi i kërkuar, nëpërmjet një garancie ose ndryshe, pranon zyrtarisht t'i dorëzohet shtetit kërkues, shteti dorëzues mund ta dorëzojë personin sa më shpejt që të jetë e mundur pa procedura të tjera.

Neni 15

Ekstradimi në një shtet të tretë

Përveçsa përmendet në nenin 14, paragrafi (b), për ta lejuar shtetin kërkues që ta ekstradojë të ekstraduarin në një shtet tjetër do të kërkohet miratimi i shtetit të cilit i është bërë kërkesa. Për këtë qëllim, shteti kërkues i bën një kërkesë shtetit të cilit i është bërë kërkesa duke i bashkëngjitur asaj një kopje të dokumenteve të paraqitura nga shteti i tretë.

Neni 16

Karakterizimi ligjor

Në rast se karakterizimi ligjor i procesit në varësi të veprës është modifikuar gjatë procesit të ndërmarrë kundër personit të dorëzuar, ai nuk mund të akuzohet ose të procedohet në rast se elementet që përbëjnë krimin, sipas karakterizimit të modifikuar të tyre, nuk e lejojnë ekstradimin.

Neni 17

Transiti

1. Me marrjen e kërkesës përmes kanaleve diplomatike ose ndonjë mjeti tjetër të përmendur në nenin 20 të kësaj Marrëveshjeje, të dyja Palët Kontraktuese do të pranojnë kalimin e personit të ekstraduar tek secili prej tyre nga një shtet i tretë përmes ndonjërit prej territoreve. Kërkesa e mësipërme do të shoqërohet me dokumentet e nevojshme që provojnë se kjo çështje është e lidhur me një krim që mund të çojë në ekstradim. Megjithatë, në rast se personi që do të transferohet është shtetas i shtetit të cilit i është bërë kërkesa, kjo kërkesë kalimi mund të mos pranohet.

2. Në rast përdorimi të linjave ajrore, do të zbatohen këto dispozita:

a) Kur nuk kërkohet ulja e avionit, shteti kërkues njofton shtetin nëpër hapësirën e të cilit do të bëhet kalimi, për ekzistencën e dokumenteve të parashikuara në paragrafin 2 (a) neni 5. Në rast uljeje për shkak të një situatë të jashtëzakonshme, ky njoftim do të ketë efektet e një kërkesë për ruajtje të përkohshme të përmendur në nenin 7 dhe shteti kërkues duhet të bëjë një kërkesë kalimi të zakonshme.

b) Në rast se kërkohet ulja e avionit, shteti kërkues bën një kërkesë kalimi sipas dispozitave të paragrafit 1 të këtij neni.

c) Në rast se shteti të cilit i është kërkuar lejkalimi kërkon edhe ekstraditim e personit në fjalë, kalimi i personit mund të shtyhet deri se gjyqësori i këtij shteti të përfundojë procedimin e personit në fjalë.

Neni 18 **Shpenzimet**

1. Shteti të cilit i është bërë kërkesa do të mbulojë të gjitha shpenzimet sipas juridiksionit të tij që lindin nga procedurat e ekstradimit.

2. Shteti kërkues mbulon të gjitha shpenzimet e kryera për kalimin e personit nëpër territorin e shtetit të cilit i është bërë kërkesa.

Neni 19 **Gjuha**

Kërkesat dhe dokumentet e bëra në zbatim të këtij traktati do të shoqërohen me një përkthim në gjuhën e shtetit të cilit i është bërë kërkesa ose në gjuhën angleze.

Neni 20 **Autoritetet kompetente**

Për qëllimet e këtij traktati, autoritetet kompetente do të përcjellin dhe do të marrin të gjitha kërkesat dhe përgjigjet ndaj tyre. Autoriteti kompetent për Republikën e Shqipërisë do të jetë Ministria e Drejtësisë.

Për Republikën Arabe të Egjiptit do të jetë Departamenti i Përgjithshëm i Bashkëpunimit Ndërkombëtar dhe Kulturor pranë Ministrisë së Drejtësisë.

Neni 21 **Koha e zbatimit**

Kjo Marrëveshje do të zbatohet për shkelje të kryera para dhe pas datës së saj në fuqi.

Neni 22 **Dispozitat përfundimtare**

Për qëllimet e zbatimit të dispozitave të saj, termi i autoriteteve gjyqësore do të përfshijë gjykatat dhe Prokurorinë e Përgjithshme.

Neni 23

Çdo vështirësi që mund të lindë nga interpretimi ose zbatimi i traktatit do të zgjidhet përmes negociatave ose me Ministrinë e Drejtësisë, ose përmes kanaleve diplomatike.

Neni 24

Palët do të njoftojnë njëra-tjetrën me shkrim, përmes kanaleve diplomatike, për përmbushjen e procedurave kushtetuese të kërkuara nga ligjet përkatëse të tyre për hyrjen në fuqi të kësaj Marrëveshjeje.

Kjo Marrëveshje hyn në fuqi gjashtëdhjetë (60) ditë pas datës së marrjes së njoftimit të mësipërm të kërkuar në këtë nen.

Neni 25

Kjo Marrëveshje do të mbesë në fuqi për një periudhë të pacaktuar kohe. Megjithatë, çdo palë mund ta ndërpresë Marrëveshjen në çdo kohë me anë të një njoftimi me shkrim përmes kanaleve

diplommatike. Në këtë rast, Marrëveshja do të pushojë së zbatuari një vit pas datës së marrjes së njoftimit të mësipërm nga pala tjetër.

Në prani të njëri-tjetrit, të nënshkruarit, duke qenë plotësisht të autorizuar për këtë nga qeveritë përkatëse të tyre, firmosën këtë Marrëveshje.

Bërë në Kajro, më 2.4.2002 në tri (3) kopje origjinale, secila në gjuhët shqip, arabisht dhe anglisht, ku të gjitha kopjet janë njësoj/barasvlefshmërisht autentike dhe në rast mosmarrëveshjes në interpretim, kryesore do të jetë kopja në anglisht.